

Én a Down Alapítványnál voltam. Eleinte féltem kicsit, mert nem tudtam, milyen lesz nekünk, gyerekeknek felnőttekkel foglalkozni, és a gondozóház is nagyon messze van. De amikor először odaértünk, a gondozók nagyon segítőkészek voltak velünk. Rögtön körbevezettek az épületben, és bemutatottak mindenkinek. Az ügyfelek ekkor még ismeretlenekként kezelték minket, de többnyire kedvesen és kíváncsian fogadtak minket. A hét során mindig meglepett, hogy senki nem kezel minket gyerekként. Az ügyfelek mindig szót fogadtak nekünk, annak ellenére, hogy mindenki idősebb volt nálunk.

Nekem az tetszett a legjobban az alapítványnál, hogy szinte minden nap különböző programokat szerveznek, hogy a munka mellett szórakoztassák is a napközi tagjait. Még akkor is mindenkinek találnak megfelelő munkát, elfoglaltságot, ha nagyon sokféle problémával küszködő, más-más korú felnőtt dolgozik együtt.

Szerintem mindenképp hasznos volt ez az egy hét, hiszen annak ellenére, hogy mennyire fárasztó minden egyes nap, rengeteg újat tapasztalhattam, és ez megéri a sok utazást és kialvatlanságot.